

2. Katarine

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

25. Feb. 2018

↗ Nazaj na kazalo

Ti *Zasebni zapiski*, ki jih tukaj pogosto navajamo, so spisi diskretnega značaja, za katere je ustanovitelj izrecno želel, da se ne berejo pred njegovo smrtjo.^[1] Nastajati so začeli že pred mnogimi leti in mednje so spadale tudi posamezne zabeleške, ki jih je

Jožefmarija prinesel s seboj, da bi jih prebiral in premišljeval na duhovnih vajah oktobra 1928. Vendar, kot že rečeno, niso niti prvi zvezek zapiskov niti prvotni lističi dospeli do nas, saj jih je njihov avtor uničil. Kar je od *Zapiskov* ohranjenega, se začne z drugim zvezkom, marca 1930.

Zabeležke so bile ponavadi kratke, o posamičnih temah, ki jih je spočetka zapisoval za lastno duhovno uporabo in da bi jih premišljeval v molitvi. Imenoval jih je *Katarine*, ker so, tako kot svetnica iz Siene v svojem času, bile sredstvo za ohranjanje in poživljanje duhovnega nemira, ki so ga poprej v njegovi duši vzbujale izredne milosti, katere je prejemal od svojega prvega klica v Logroñu naprej.^[2] Kot nam pove on sam:

To so odkrite misli – iz pobožnosti do sienske svetnice sem jim dal ime Katarine –, ki sem jih dolgo časa zapisoval kleče in so mi služile kot

spomin in opomnik. Mislim, da sem med pisanjem z otroško preprostostjo običajno molil.^[3]

Zapiski, ki so v celoti rokopisno besedilo, obsegajo osem zvezkov, če ne štejemo še štirinajstih dodatkov s posameznimi listi. Niso ohranjeni v celoti in večkrat so bili tik pred tem, da se izgubijo. ***Zažgal sem***, priznava njihov avtor, ***enega izmed zvezkov z mojimi osebnimi zapiski – že pred leti –, in zažgal bi vse, če mi ne bi nekdo z avtoriteto, nato pa še moja lastna vest tega prepovedala.***

[4]

Odkar je bil njegov duhovni voditelj pater Sánchez, je Jožefmarija *Zapiske* uporabljal tudi z namenom, da mu jasneje pokaže razpoloženje svoje duše. V 3. zvezku je konec februarja 1931 zapisano:

Kadar pišem te Katarine (tako vedno pravim tem beležkam), to počnem, ker čutim spodbudo k ohranjanju ne

samo božjih navdihov – trdno verjamem, da so navdihi od Boga –, temveč zadev iz življenja, ki so mi bile in so mi lahko v duhovno korist ter pripomorejo, da me moj spovednik bolje spozna. Če ne bi bilo tako, bi že tisočkrat raztrgal lističe in zvezke iz samoljubja (ki je otrok mojega napuha).^[5]

V tistem času je ustanovitelj že imel manjšo skupino privržencev, med katerimi je bilo nekaj študentov, ki jim je duha Dela predstavljal tako, da jim je razlagal nekatere izmed svojih zabeležk. Pedro Rocamora, tisti študent, ki je ministriral pri njegovi maši v Zavodu za bolne, se spominja, kako se je nekajkrat ob nedeljah proti večeru srečeval z mladimi in jim prebral kakšno stran iz nekega zvezka s povoščenimi platnicami ali pa jim razložil zgolj dve ali tri kratke misli.^[6] Ker je v tistih beležkah hranil tudi božje navdihe in misli o stanju svoje duše, je bil tako izpostavljen

možni nediskretnosti tistih, ki bi iz zvezka kaj prebrali. Zaradi tega se je naposled odločil ločevati tisto, o čemer naj bi govoril s svojim spovednikom, od zadev, povezanih z Delom in njegovim apostolatom, kot pravi 10. maja 1932:

Izgubljam svobodo do zapisovanja svojih stvari v teh Katarinah; tisto, kar se nanaša na B. d., namreč ni ločeno zbrano, in če naj govorim o D., se izpostavljam temu, da te stvari izvejo drugi. Zato bom poleti z božjo pomočjo skušal opraviti to nalogo in izločiti svoje osebne zadeve, ki jih zapisujem za svojega voditelja in zase.^[7]

Večkrat je resno razmišljal o tem, da bi zažgal vse svoje *Zasebne zapiske*, kar pa mu je spovednik prepovedal. On sam se je zavedal, da je podajanje tistih dejstev bilo način za udejanjanje ponižnosti in

preprostosti, čeprav je to od njega terjalo nekaj, kar je Bog dobro vedel.

So trenutki, precejkrat, pravi sam sebi, ko mi je nadležno, da sem pisal ali da pišem Katarine. Zažgal bi jih, če mi ne bi bilo prepovedano. Moram nadaljevati: to je pot preprostosti. Saj si jih prizadevam razosebiti, kolikor je le mogoče.^[8]__

Stopajoč po poti preprostosti je bil po sili razmer primoran, da dotični osebi sami, patru Sánchezu, izpostavi nevljudnosti, ki jih je bil občasno deležen s strani svojega spovednika.

To sem zapisal s podrobnostmi, pripominja v eni od svojih katarin spričo prezira, ki mu ga je izkazal njegov spovednik, ker bo p. Sánchez to zagotovo prebral in bo videl, da me te drobnarije – ki se pojavljajo razmeroma pogosto – pečejo: zato menim, da mi pridejo zelo prav.^[9]__

Toda če bo zamolčal ključne podatke svojega notranjega življenja – kje se bo to končalo? – ***V Katarinah ni več zasebnosti. Toliko stvari je, ki jih ne zapišem!*** bo nekoč potarnal.^[10]

Če si jih ogledamo na stvaren način, brez nekoristnega pritoževanja nad izgubljenim, je treba priznati, da so kljub vsemu njegovi zapiski dokaj velikodušni in spontani. Spontani so tudi v trenutkih, ko se pisec poslužuje varnostnih ukrepov, kot je v primeru katarine z dne 3. 12. 1931, kjer piše:

Danes zjutraj sem se kakor malček obrnil in se vrnil po isti poti nazaj, da bi pozdravil Gospo v njeni podobi na Ulici Atocha, na vrhu hiše, ki jo tam ima Kongregacija sv. Filipa. Najprej sem jo pozabil pozdraviti; le kateri otrok bi zamudil priložnost, da svoji Materi pove, kako jo ima rad? Gospa, naj nikdar ne bom eks-otrok.

Takšnih podrobnosti ne bom več pripovedoval, da ne bom s pretresanjem teh milosti izgubil.^[11]___

V trenutkih, ko naj bi opisoval možna stanja mistične kontemplacije ali druge izjemne nadnaravne dogodke, se avtor *Zapiskov* zateče k molku, k **razosebljenju**, ali pa pusti zadeve povedane napol: ***Obnovil sem svoj sklep, da ne zapišem ničesar o molitvi***, nam pravi v neki katarini, ***razen če mi tako ukažejo ali če sem k temu prisiljen. Če nekaj zapišem, ker bi lahko meni ali komu drugemu koristilo, moram pri tem odstraniti, kar je osebnega.***^[12]___

Končni rezultat takšnih ukrepov je, da pusti bralca v poltemi, kar zadeva nadnaravne pojave in izkušnje. Bodi za zgled katarina, zapisana naslednji dan po sprejetju sklepa, da ne bo navajal podrobnosti o svoji molitvi: ***12. 12. '931: Danes mi je Jezus med molitvijo božjega oficija odprl um***

kot le malokdaj. Na trenutke je bilo kakor pijanost.^[13] In s tem šteje zadevo za odpravljeno.

Pristop ***razosebljenja***, ki ga najraje uporablja v svojih katarinah, pomeni, da predstavi gola in oskubljena dejstva, ki sta jim sočnost in srž odvzeta oziroma zabrisana z besedo in opisom, ali pa je na to namignjeno v tretji, oddaljeni osebi. Tako 10. 4. 1932 zapiše: ***Včeraj me je nekje, kjer se je govorilo in je bilo slišati glasbo, prevzela molitev z nerazložljivo tolažbo.*** Nato pove, da ravno pripravlja na prvo obhajilo deklice iz Šole sv. Elizabete, in zapisek brez vmesnega pojasnila zaključi s temi besedami: ***Takoj po pijanosti od Ljubezni pa: moje običajne neumnosti!***^[14]

Bralec se bo vsekakor vprašal, kaj je pomenila ta ***pijanost od Ljubezni*** in katere so bile njegove ***običajne***

neumnosti. Toda pisec Katarin o tem ne poda nobene nadaljnje razlage.

Zgodi se tudi, da izjemoma prekrši zapovedano »razosebljenje«, da bi izrazil, kar čuti, na primer, ko zapiše:

Nočem pustiti, da to ostane nezapisano, čeprav sem že pred časom Katarine razosebil: velikokrat ko sem nekoliko utrujen od boja (On mi odpušča), zavidam garjavemu bolniku, povsem zapuščnemu v kakšni bolnišnici: prepričan sem, da si bo prav enostavno zaslužil nebesa.

[15]

Ali naj bo bralec zadovoljen s tem prisekanim opisom? Vendar je prav, da se, preden odgovorimo, spomnimo na to, kar je bilo rečeno na začetku: za avtorja *Zasebnih zapiskov* je njihov namen ta, da razbremeni svojo vest in napravi zbirko milosti in pripetljajev, da bi jih mogel premišljevati v meditaciji. Ob takšni predpostavki pa smo mi –

bralci – kakor vsiljivci, ki se skrivaj prikradejo, da bi poizvedovali o skrivnostih neke duše. Ne sme nas torej presenečati, če se zavaruje z oklepom zadržanosti in molka. Kljub temu velja omeniti, da na drugih mestih pisec dogodkov ne skuša razosebiti. Prihaja preprosto do tega, da njegovo pero sledi drugačni poti kot pa radovednost ali razumevanje nekoga, ki katarino bere. Tako na primer konec februarja 1932 zapiše:

Zadnjo soboto sem bil v parku Retiro, od pol enih do pol dveh (prvikrat, odkar sem v Madridu, sem si privoščil to razkošje), in poskušal brati časopis. Molitev me je prevzemala tako silovito, da sem proti svoji volji moral prenehati z branjem. In potem: koliko dejanj ljubezni in predanosti je Jezus položil v moje srce in na moje ustnice!^[16]___

Ali bralec iz zapisanega sklepa, da si Jožefmarija ni dovolil užitka, da bi se

sprehodil po javnem parku? Je morda duhovnikov namen razkriti, kako ga je molitev osvojila? V tem konkretnem primeru je meril na nekaj bolj preprostega: na to, da je poskušal brati časopis, a mu ni uspelo. To potrjuje tudi zadnja vrstica predhodne katarine, v kateri pusti nekako nezapisane tiste valove molitve, ki so ga preplavljali, kadar se je lotil branja: ***Zapisati hočem, ker je to nekaj čudnega, da mi Jezus ponavadi nakloni molitev, ko berem časopis.***^[17]

(Pri tem še opazimo, kako pri zapisovanju pripetljaja o branju časopisa pozabi na svoj predhodni sklep, da ne bo beležil, še manj pa opisoval, pojavov v zvezi z molitvijo.)

Na splošno vse katarine, ki se navezujejo na izredne nadnaravne dogodke, zahtevajo, da bi jih bilo mogoče prav razumeti, istovrsten dodatek. To je duhovno

povzdignjenje, ki naj tako kot muha pri strelnem orožju na neki način nadomesti očitno »razosebljenje«, ki ga je opravil avtor. Ko na primer govori o solzah, je zato najbrž treba v tem videti dar solz; in pogostokrat ko govori o molitvi, moramo glede na sobesedilo imeti v mislih visoko kontemplativno molitev. Če velikokrat izjavlja, da je poln grehov in bednosti, izhaja to iz dejstva, da je tako gledal na samega sebe v luči tistih božanskih milosti, ki jih Bog po svojem usmiljenju navadno podeljuje svetnikom. To samospoznanje jih pripelje do prepričanja, da so veliki grešniki.

Prav tako ne manjka trenutkov, ko se z vso preprostostjo obveže do samega sebe, na primer, ko izjavi: ***V teh dneh bom poskušal pisati katarine o spominih svojega življenja, v katerem je videti resnične čudeže.***^[18] (Seveda mu ni

nikoli prišlo na misel, da bi to nenadno obljubo izpolnil.)

* * *

Cilj teh katarin, povzema ustanovitelj v eni od njih, ***sta Delo in moja duša.***

^[19] Na Delo se nanašajo

ustanovitvena razsvetljenja o njegovem nadnaravnem bistvu, potezah njegovega duha, o načelih njegovega vodenja in organiziranosti. Navdihi, ki jih je ustanovitelj prejemal o Delu v njegovi celovitosti, so bili kakor ključne ideje, iz katerih je izpeljeval načine, sredstva in praktične primere. Splošnega značaja je na primer katarina z dne 7. 10. 1931, zapisana točno mesec dni po tem, ko je Gospod z izrekom potrdil vesoljnost in večnost Dela:

Razumem, da bodo značilnosti B. d. naslednje: edinost, vesoljnost, red in organiziranost.^[20]

Od teh splošnih smernic je nato ustanovitelj prehajal k praksi, k podrobnostim, k praktičnemu uresničevanju. Takšni predlogi ali apostolske pobude so bili včasih brez nadaljnjega izvršeni v primernem trenutku; včasih pa so bili popravljeni in dodelani, kot je presodil ustanovitelj. Tako je na primer v neki katarini iz leta 1931 rečeno:

[...] prav je, da člani, vsak zase, dnevno preberejo eno poglavje Nove zaveze (vsi isto poglavje, vsak dan).

[21]

(Branje Nove zaveze je ostalo kot dnevna norma pobožnosti, ni pa obveljalo določilo glede istega besedila in njegove dolžine.)

V zelo izrednih primerih je vmes posegel Gospod sam in izrecno določil podrobnosti, kot nam pravi neka katarina iz decembra 1931:

Kadar se bomo sestali z namenom, da bi govorili o zadevah Dela, bomo na začetku rekli: In nomine Patris, et Filii et Spiritus Sancti. Amen. – Sancta Maria sedes sapientiae. – Ora pro nobis. – Tako me je danes zjutraj v baziliki Atocha prosil Jezus.^[22]___

Sicer ne gre za strogo ustanovitvene spise, je pa v *Zasebnih zapiskih* veliko število vsakovrstnih predlogov, povezanih z življenjem pobožnosti, oblačenjem, z liturgičnim obredjem in apostolatom.^[23]___

Srž novosti, ki jo je s seboj prinašalo Delo na področju asketske in pastoralne teologije, se odraža tudi v besedišču, ki ga uporablja ustanovitelj. Terminologija, se pravi stalno bojevanje z besedami v obrambo pravilnega razumevanja tega, kar je hotel sporočiti, je zanj predstavljalo mukotržno nalogo. Pisec Katarin je namreč želel izraziti nekaj bistvenega za naravo prejetega

sporočila (posvečevanje sredi sveta); pri tem pa izrazje asketske govornice, ki je bila takrat v rabi, tej ideji ni ustrezalo in je s svojim tradicionalnim pomenom iznakazilo, kar je ustanovitelj skušal povedati. To stalno v *Zapiskih* navzoče prizadevanje za večjo jasnost izražanja se mnogokrat nanaša na organizacijo Dela in njegovih članov. Tako na primer govori o stopnjah in o družbenikih, da bi bila s tem narava in laiški duh Dela ločena od duha, značilnega za redovnike. Ali pa Opus Dei primerja z vojaškim redom sredi sveta in njegove člane v nekem začetnem trenutku poimenuje: beli vitezi in bele dame; to poimenovanje je hitro opustil.

Včasih je bil ta trud, da bi zadel točno besedo, obsojen na propad, saj v običajnem besednjaku ni bilo besed, ki bi izrazile kristjanovo radikalno izročitev v služenje Gospodu brez spremembe družbenega,

družinskega in strokovnega položaja. ***Želel bi si najti besedo, drugačno od izraza »poklic«, ki bi zaobjemala podoben pomen.*** Ali naj temu rečemo ***poziv?*** se sprašuje v neki katarini.^[24]—

Zato v teh terminoloških podrobnostih in v številnih drugih vidikih zgodovine ustanovitve obstaja jasna ločnica med tem, kar pripada bistvu Dela, kar je ustanovitelj po božjem razsvetljenju prejel 2. oktobra 1928, in med poznejšim človeškim premislekom za njegovo praktično izvedbo. Avtor *Zasebnih zapiskov* že marca 1930, to je na prvih straneh svojih Katarin, vnaprej prizna, da je ***vse, kar je zapisano na teh lističih, kakor poganjek, ki bo celotnemu bitju podoben najbrž v enakem smislu, kot je jajce podobno domišljavemu piščancu, ko se ta prekljuva skozi svojo lupino.***^[25]—

* * *

Preostali zapiski se tičejo ustanoviteljeve duše; obravnavajo njegovo notranje življenje, stanje vesti in zunanje okoliščine, v katerih se odvija njegov apostolat in duhovniška služba.

Temelj njegovega samospoznanja, ustanoviteljeva ponižnost, izhaja iz naslednjega aksioma:

Čista matematika: José María = Garjav osliček.^[26]

Definicija, ki jo v Katarinah pogosto srečamo in ki jo je v sporočilih svojemu duhovnemu voditelju krajšal z začetnicama g. o. V neki katarini nam 9. oktobra 1931 opiše molitev tistega dne na to temo:

Danes sem se pri molitvi utrdil v sklepu, da postanem Svet. Vem, da bom to dosegel. Ne zato ker bi bil prepričan vase, Jezus, ampak ker ...

sem prepričan v Tebe. Potem sem premišljeval o tem, da sem garjav osliček. In prosil sem – prosim – Gospoda, naj ozdravi garjavost moje bede z blagodejnim mazilom svoje Ljubezni; naj Ljubezen izžge vse kraste in očisti vso umazanijo moje duše; naj izbruham ta kup nesnage, ki ga nosim v sebi. Potem sem se odločil biti osliček, toda ne garjav. Jezus, sem tvoj osliček, na katerem ni več garjavosti. Govorim tako, da bi me očistil, saj mi ne bi pustil lagati ... S svojim osličkom pa, Božje Dete, stôri, kar hočeš: kakor razposajeni zemeljski otroci me povleci za uhlje, trdo obdelaj to oslè, poženi ga v dir, kolikor ti je ljubo ... Hočem biti tvoj osliček, potrpežljiv, delaven, zvest ... Jezus, naj tvoj osliček obvlada svojo ubogo oslovsko čutnost, naj na spodbadanje ne odgovarja z brcami, naj rad nosi breme, naj bo njegova misel, njegovo riganje in njegovo delo prepojeno s tvojo Ljubeznijo, vse iz Ljubezni!^[27]

Prav tako odkrito kot razodeva svojo dušo, nam kdaj pa kdaj odkrije tisti plašč spečih čustev, ki nam ogromno povedo o globini neke osebe. Ko na primer zapiše: **Smrt – gospa Plešasta – bo zate dobra prijateljica,**^[28] s tem ne zbija neokusne mračne šale. Nasprotno, prepušča se vedri domačnosti glede konca tega življenja. V kontrastu s to filozofsko žilo dobre volje pa nastopi dramatični ritem njegovega trdnega in strastnega notranjega življenja:

Gospod! Daj mi krepost reda.
(Mislim, da je to temeljna krepost,
zato prosim zanjo.)

Gospod!! Daj mi, da bom tako tvoj, da bodo v moje srce tudi najbolj sveta čustva vstopala samo preko tvojega ranjenega Srca.

Gospod!!! Gospod! Daj mi, da se naučim molčati (kajti molčanja se nisem kesal nikoli, govorjenja pa mnogokrat).

Gospod!! Daj mi, da te zavestno ne bom žalil nikdar, niti z malim grehom.

Gospod! Daj mi vsak dan večjo ljubezen do svete čistosti, vsak dan več gorečnosti za duše, vsak dan več skladnosti s tvojo preblazeno Voljo.^[29]—

V Zapiskih odmevajo tudi vsakdanji pripetljaji iz tistih časov, skupaj z družinskimi dogodki ob domačem ognjišču gospe Dolores. Katarine so zares ribiška mreža, v katero se marsikaj ujame. Na tistih straneh se siloviti izbruhi božje ljubezni izmenično prepletajo s prostodušnimi izjavami, kakršna je neka katarina iz marca 1934:

Sveža novica: ostrigel sem si lase na balin.

Kakšno ponižanje, da sem tako debel!

[30]

Izraženo na ta način, s preprosto nevtralnostjo, nam njegovo striženje las ne pove kaj dosti. Vendar je to zanj pomenilo veliko mrtvičenje, saj se je kljub njegovemu resnemu postu in telesni pokori začela pojavljati debelost.

Zasebni zapiski pravzaprav niso dnevnik, niti po vsebini tistih strani niti glede na prekinitve zapisov, ki v glavnem obsegajo obdobje 1930–1940. Obenem pa predstavljajo resničen in neusahljiv avtobiografski studenec. Kot celota so to strani silnega duhovnega bogastva, skozi katere vsepovsod pronica božja milost. Tam je njihov avtor razgaljen, prosojen, otroško preprost in napol zakrit s ščitom previdnosti, s katero zapisuje tiste vrstice. Včasih nam po tiho, kot bi se opravičeval, pripoveduje o neznatnih in mikavnih podrobnostih, ki bi lahko ostale neopažene, vendar razodevajo veličastno globino kreposti in

duhovne veličine. Drugikrat mu uide kak vzdih ali vzklik radosti ali pa krik bolečine in navdušenja. To je ustanoviteljeva duša, ki se pogosto odpre v zabeležkah:

Mislím, nam zaupa njihov avtor, da so te katarine kakor ... stonoga: čudovite reči, ki so od Boga, pa otročarije in aleluje preproste nune ali nespametnega meniškca, ki so razmah moje uboge majhne duše.^[31]___

Iz te raznolikosti zapisovanja ravno zato nastane privlačno in nadvse slastno čtivo. Vsa ta celota je namreč obdana z nekim nevidnim avtobiografskim vezivom. Avtorjev slog vliva katarinam življenje in prikupnost, pa naj govorijo o katerikoli temi, ter nam naravnost priča o gorečem in zaljubljenem srcu. Oglejmo si na primer njegovo nejevoljo zaradi zanemarjanja liturgije ter svetih predmetov in krajev:

Mučno je gledati, kako pripravljajo oltarje in prezbiterije za obhajanje praznikov. Danes je bil v neki bogati šoli retabel obložen s smešnimi rožami na nekakšnih podstavkih iz napol pobarvane lepenke.

Tabernakelj je ponavadi nameščen tako, da se mora duhovnik, tudi če je višje rasti, vselej povzpeti na klop, da bi lahko odprl, zaprl in vzel Gospoda. Oltarne table v nestabilnem ravnotežju ... Duhovniki pa prav tako v nestabilnem ravnotežju, saj morajo izvajati prave charlestonske obrate, da z glavo ne zadenejo ob pregrd lesteneč iz pozlačene medenine, ki je prav nizko spuščena nad prezbiterij, oziroma da se ne zvrnejo na nos ob spotiku na gubah in pregibih preproge, prilagojene oltarnim stopnicam, ki je bila pred tem najbrž zaradi obrabe zavržena iz salona katere izmed tistih pobožnjakaric, pisanih kakor papige, ki že zjutraj nališpane prihajajo, da v svoj pobeljeni grob s karminastimi

packami prejmejo Gospoda
preprostosti, Jezusa. Petje! ... je
takšno, da bi lahko rekli, da smo
prisostvovali ne péti, ampak ... plesni
maši!

Še huje pa je, če je zadaj, za oltarjem,
poleg slabe nelakirane lestve, kjer
gre vsak dan mimo Kristus v rokah
duhovnika, ko izpostavlja
Najsvetejše, še huje je, če je tam še
kup zaprašene krame, ki iz svetega
kraja naredi ropotarnico
madridskega boljšega trga. Vse to
sem videl.^[32]

Slog po domačnosti, po spontani
preprostosti in tekočem izražanju
precej spominja na Terezijo
Jezusovo. Vendar pa med
Življenjepisom svetnice in *Zasebnimi
zapiski* ostaja nepremostljiva razlika.
Kljub slogovni razgibanosti Katarin
se, ko napoči trenutek za opisovanje
osebnih mističnih izkušenj,
Jožefmarija izmuzne. Takšno

ravnanje, ta zvestoba geslu **skriti se in izginiti**, je pečat, ki ga je ustanovitelj po božji volji vtisnil v Delo kot znamenje posebne izvoljenosti:

Druge ustanove, pravi neka katarina, ***imajo za sveti dokaz posebne božje ljubezni prezir, preganjanje itd. Božje delo bo imelo tole: da ostane skrito.***^[33]

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

.....

^[1] Paket, v katerem so bili *Zasebni zapiski*, so skupaj z drugimi dokumenti našli v arhivu Prelature, zraven pa je bila ovojnica, v kateri je ustanovitelj pustil zapisano sporočilo: ***Na vsak način morajo po moji smrti ti papirji – enako kot zvezki mojih Zasebnih zapiskov –***

biti izročeni v Álvarove roke, ne da bi jih kdorkoli prej prebral, zato da bo on ločeno sestavil primerne opombe; ta moj sin je namreč edini, ki sem mu velikokrat in podrobno govoril o teh spisih, ter je zaradi tega zmožen razložiti in pojasniti vse, kar bi potrebovalo razlago ali pojasnilo. Mariano. Rim, 2. september 1968.

[2] *Svetniki*, je zapisal leta 1932, *se nujno izkažejo kot neprijetni ljudje, moški in ženske – moja sveta Katarina Sienska! –, ki so s svojim zgledom in s svojo besedo stalen razlog za vznemirjanje grehu zavezanih vesti* (Pismo 9. 1. 1932, št. 73).

[3] *Zapiski*, št. 1862 (Rim, 14. 6. 1948).

[4] *Prav tam. Jaz sem zažgal zvezek št. 1*, piše na začetni strani zvezka št. 2. Razlog za to je bil njegov strah, da ga ob branju tam zbranih izrednih dogodkov nadnaravnega značaja

bralec ne bi imel za svetnika, ko pa je bil sam trdno prepričan, da je le navaden grešnik (prim. *Zapiski*, Uvodno pojasnilo).

[5] *Zapiski*, št. 167.

[6] Pedro Rocamora, AGP, RHF, T-05829, str. 2.

[7] *Zapiski*, št. 713. V katarini z dne 24. 5. 1932 beremo: ***Sklep: brez resnične potrebe ne bom nikoli govoril o svojih osebnih stvareh (prav tam, št. 735).*** Najbrž je prvi zvezek zažgal po koncu poletja, saj je nekje drugje – tako kot je sklenil – vnesel zabeležke z duhovnih vaj, ki jih je opravil oktobra 1932. (Ob povratku v Madrid, potem ko je v Segovii opravil svoje duhovne vaje, pove v *Zapiskih: Dne 14. oktobra 1932: ločeno bom shranil zapiske z mojih duhovnih vaj*; prim. *Zapiski*, št. 839 in 1701). Zadnjikrat, ko se v njegovih *Zapiskih* pojavi omemba, ki nakazuje, da prvi zvezek še obstaja,

je bilo 11. decembra 1931, ko pravi, da je **eno od posameznih zabeležk iz prvega zvezka** prebral gospodu Linu, še enemu duhovniku, da bi mu **podrobneje predstavil Delo** (Zapiski, št. 470). Dan poprej pa pripomni, da je ob ponovnem branju **nekega določenega zapisa iz prvega zvezka katarin** razumel nekaj še neznanega v svojem duhovnem življenju (prim. *prav tam*, št. 474).

[8] *Prav tam*, št. 996.

[9] *Prav tam*, št. 379.

[10] *Prav tam*, št. 1040.

[11] *Prav tam*, št. 446.

[12] *Prav tam*, št. 472 in 477.

[13] *Prav tam*, št. 475.

[14] *Prav tam*, št. 691.

^[15] *Prav tam*, št. 1115. Ravno tako je izjemno, na primer, kar zapiše 26. 11. 1931: ***Danes po sv. maši, pri zahvali in kasneje v kapucinski cerkvi Medinaceli, me je Gospod preplavil z milostjo. Izpolnile so se besede iz psalma: Inebriabuntur ab ubertate domus tuae: et torrente voluptatis tuae potabis eos. Navdan z veseljem do božje volje čutim, da sem mu skupaj s sv. Petrom rekel: Ecce reliqui omnia et secutus sum te. In moje srce je doumelo besede centuplum recipies ... Resnično sem doživel evangelij tistega dne*** (*prav tam*, št. 415).

^[16] *Prav tam*, št. 619. Zelo verjetno je že kdaj prej moral iti po bližnjici skozi park Retiro, vendar ni šel tja na sprehod (prim. *prav tam*, št. 473).

^[17] *Prav tam*, št. 618.

^[18] *Prav tam*. št. 349. ***Na srečo***, pripominja leta kasneje ob branju

tistega zapiska, ***kljub poti otroštva, po kateri sem hodil, tistih misli nisem zapisal. Vsaj ne spominjam se, da bi to storil*** (prim. *prav tam*, op. 334).

[19] *Prav tam*, št. 263.

[20] *Prav tam*, št. 311.

[21] *Prav tam*, št. 343.

[22] *Prav tam*, št. 471.

[23] *Prav tam*, št. 342.

[24] *Prav tam*, št. 13.

[25] *Prav tam*, št. 14.

[26] *Prav tam*, št. 116.

[27] *Prav tam*, št. 313.

[28] *Prav tam*, št. 875.

[29] *Prav tam*, št. 15.

[30] *Prav tam*, št. 1166.

^[31] *Prav tam*, št. 423.

^[32] *Prav tam*, št. 458–459. Razlog za to katarino ni samo v tem, da sprosti svoje sveto ogorčenje, temveč da poda opozorilo glede kapel, ki bodo v prihodnosti postavljene v centrih Dela, kjer – tako zaključí zapisek – ***bomo bežali od tega, da bi zapadli v tovrstne nepozornosti do našega Kralja-Kristusa.***

^[33] *Prav tam*, št. 581; prim. *Pismo* 24. 3. 1930, št. 21.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/2-katarine/](https://opusdei.org/sl-si/article/2-katarine/) (5. Apr. 2025)